

אורלי זילברשץ גילחה לעצמה קרחת - ומא

הסתדרתי עם ההורים בבית, ורציתי להתרחק מהעיר. הלכתי לקיבוץ אפיקים, כדי לעבוד ובעיקר כדי להירגע. הקיבוץ באמת עזר לי. עבדתי שם בכל מיני מקומות, כמו מיטבח וכרם. גרתי עם החבר שהיה

לי אז, עופר, עד שהתגייסתי לצבא. אז עזבתי את הקיבוץ ואת עופר וחזרתי הביתה עם מיטען כוחות חדש. "בצבא הייתי קודם חיילת בחיב"ה (חיילות בשירות המיטרה). אחר כך ניגשתי

קרחת מנ

אות אותי עם קרחת, הגיבה מייד: את לא-נמלית, אבל זה נורא יפה!
"אחר כך נסעתי להורים שלי. שוב בא עם ראש מכוסה. הפעם היה לי כובע. אבא שמה פיתאום אני חובשת כובע, אך כשהסתר אותו אבא ואמא אהבו את זה מאד, אמרו יפה. אבא אפילו אמר שעכשיו אני מתחרה כי גם הוא קרח.

לכתינות בתיאטרון צה"ל. בין הבוחנים שלי היו רפי בן-משה וחנן שניר. התקבלתי לתיאטרון והתחלתי לשחק בהצגת מלקולם הקטן ומילי-חמתו בסרייטס. שם הכרתי את ענת עצמון, שבעצם היתה צריכה לעשות את התפקיד של הבחורה במחזה הזה, אך היא הלכה לעשות את הסרט אסקימו לימון והתפקיד נשאר שלי.

"אך הרעש האמיתי התחיל אחרי זה. כשהחלתי לצאת לרחוב. התגובות היו בלתי רגילות מלבד מבטים קרובים ורחוקים מכל אחד, ע

"כשיצאתי מהמספרה חבשתי לראשי מיטת פחת. טילפנתי לענת עצמון ואמרתי לה שיש לי הפתעה בשבילה. באתי אליה הביתה, הורדתי את המיטפת וענת, שהיתה הראשונה שזכתה לר

ברופיל של קרחת

אורלי היא נערה בעלת פנים יפות, קודקוד מושלם ועיניים חומות גדולות. באוזנה הימנית היא עונדת עגיל אחד, "כי יש לי פנים קטנים, ושני עגילים לא מתאימים לי", טענה.

"הלו קוג'אק!"
"רוצה מסרק?"
"היי אני מכיר אותך, את דוגמנית!"
"כיינים, יא סחבק?"
תגובות כאלה מופנות אליה מכל עבר. עוצרים אותה ברחובות ולוחצים את ידיה. אומרים לה "כל הכבוד!" או גוערים בה "למה עשית את זה?" יש גם תגובות ענייניות יותר. מציעים לה להצטלם באופן מיקצועי, לשבת כדוגמנית לציירים. בשוק הכרמל אפילו זרקו עליה ענבים.
"מה כל הרעש הזה סביבי?" משתאה אורלי זילברשץ בת העשרים וחצי. "בסך הכל יש לי קרחת!"
אורלי היא נערה בעלת פנים יפות, קודקוד מושלם ועיניים גדולות וחומות. על אוזנה הימנית עונדת עגיל אחד, "כי יש לי פנים קטנות ושני עגילים פשוט לא מתאימים לי", היא אומרת.
היא באמת לא מוזיקה לאף אחד. היא ילדה טובה מבית טוב, אך מאז אותו יום בו נכנסה למספרה, ברחוב אבן-גביר רול, ובקשה שיגלחו את ראשה, השתנו חייה. היא מעוררת תשומת-לב רבה בכל מקום אליו היא הולכת.

את "לא-נורמלית"

נכנסתי למספרה רגילה, התיישבתי, חבשתי, שיניתי את דעתי, קיצתי ויצאתי, ושוב חזרתי. לבסוף לקחתי שם זוג מספריים. וגזרתי קצת ש כדי שלא אוכל להתחרט. אמרתי לספר לקצץ הכל. זה עלה לי 170 ש"ח

אין התחיל כל העניין? מספרת אורלי: "לפני חודשיים השתחררתי מהצבא, לא היתה לי עבודה והייתי די מצוברחת. החלטתי שאני צריכה איזשהו שינוי.

לפני ואחרי